

ÚDĚL #HVĚZDOROZENÝCH#

JAN HENKEŠ KALINA

Úděl Hvězdorozených

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Yenkee Kalina
Úděl Hvězdorozených – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ÚDĚL
HIVĚZDOROZENÝCH

JAN HENKES KALINA

2023

● ■ pointa

Každému, kdo měl alespoň jednou v životě pocit,
že do tohoto světa nepatří.

Možná měl pravdu.

To, že nyní čteš tento text,
není náhoda, drahý čtenáři.
Úděl Hvězdorozených může být i Tvým údělem.

Pramáti Věčnost, sídlící ve společném Nitru,
ví nejlépe, kam nás směřovat...

***„Věčnost nikdy nesoudí.
Soudcem svým si budeš sám.
Žij život tak, aby bylo tvým
přáním si jej pamatovat.“***

– základní poučení filozofie Věčnosti

PROLOG

V kruhové jednací místnosti štábu Přívětivých u velkého kulatého stolu právě probíhá pravidelná debata o zdejších tradicích, které se pojí s aktuálním obdobím. Všichni přítomní jsou oděni do tradičního bílého hedvábí, jež nese znaky striktní formality.

„Je asi dobré podotknout, že letos nově příchozí spíše neočekáváme, mám pravdu, Briane?“ ujišťuje se jeden z přítomných – charismatický muž s pohledně prošedivělými vlasy, který jednání vede.

„Ano,“ odpoví Brian – kluk s přátelským výrazem a rozčepýřenými kudrlinkami. „Můj svěřenec si právě užívá her na letním táboře. Rizika jsou minimální. Jezdí tam od pěti let, věřili byste tomu? Takovej to je srdcař.“

„Tak odtud přichází ta inspirace pro tvé pověstné koncepty Strachuvzdání! Přiznej se dobrovolně,“ rýpne si přisedící kolegyně s ostrými rysy a šedými vlasy, jež jí sahají až k pasu.

„Odhalen,“ vzdá se Brian. „Až sem Greysona jednoho dne přivedu, připíšu mu velkou část zásluh.“

Vtom se ale doprostřed poklidného jednání houbovitým stropem štábu propadne odporný černý strašivec. Má podobu nestvůry s tělem dlouhosrsté gorily a hlavou čtyřokého aligátora – noční můra někoho z přítomných.

Zavládne panika a ozvou se zděšené výkřiky.

Strašivec vydá charakteristický nervy drásající cvakavý zvuk a vrhne se na nejbližší oběť.

Jedné se zahryzne do krku, druhé rozdrtí lebku a hned poté si vyhlédne další cíle.

„K zemi!“ vykřikne Brian, zůstávající v rámci možností při smyslech.

Hlouček Přívětivých se sehne přesně ve chvíli, kdy Brian mávnutím ruky vyšle stříbřitou rázovou vlnu, která prohodí strašivce skrz stěnu Štábu ven do džungle.

Ozve se zaskřehotání – vlna netvorovi zpřelámala páteř.

Strašivec nečeká a rychle se hojí. Záda se mu srovnávají a s běsněním se chystá opět zaútočit.

Z oblohy se najednou snese stříbřitá hvězda tvořená proplétajícími se plazmatickými vlákny, ze které vystoupí členové elitního sentinelského týmu v bílých přiléhavých uniformách.

Záře se vytratí.

„Na věky věků!“ pronese velitel.

„Alalalalala!“ zaječí v reakci sentinelové a vrhnou se proti strašivci.

Brian rychle přiběhne k jednomu z raněných, aktivuje šperku podobné zařízení na svém zápěstí a chystá se s raněným odletět na Ošetřovnu.

Vtom vytřeští oči. Zmocní se ho svíravá hrůza.

„Jsi v pořádku?“ přiskočí k němu jeho mentorka, která tuší, co právě prožil.

Brian se pomalu narovná a za těžkého oddechování se zmůže na jediné slovo: „Smrtozvěst...“

PROGITNUTÍ

Greysonovo vědomí nejprve zasáhne mlhavá vzpomínka...

Po příjezdové cestě vedoucí k základně letního dětského tábora na odlehlém místě Vysočiny v Česku jede ošuntělý duster. Ostré slunce se opírá do čelního skla a oba vysokoškoláci ve voze mají lokty shodně vystrčené ze stažených okének. Na zadním sedadle se válí dva velké cestovní batohy. Robert s Greysonem na sebe celou cestu z Prahy až doteď nepromluvili, ale jako bratři ani nemuseli.

„Jsme tu. Jedem nanovo,“ pronese Robert.

„Případá mi, že jsme ani neodjeli,“ odvětlí Greyson.

„Vzals kytaru?“

„Hele, já mám všechno, to tobě ještě pomáhala balit máma.“

„Ty si asi vystoupíš už tady, Greyson, mám pocit. Připomněla mi jednu jedinou věc, a to debilní holíny. HOLÍNY!“

„Hlavně že máš řidičák...“

„Nerde.“

„Dylino.“

Hned po příjezdu začíná velké objímání se všemi ostatními vedoucími, se kterými se přes rok nemají moc příležitostí potkat. Tohle setkání je přesně to, co teď všichni přítomní nejvíc potřebují. Téměř okamžitě se začnou křísit historiky z minulých let a vytříbený humor dlouhodobě spolupracující party tryská ostrým proudem. Všichni si užívají chvíli, kdy jsou zase spolu. Někdo se pěkně vytáhl, někdo se nechal kvalitně zarůst, jeden trošku přibrál, další výrazně omládl. Každý je úplně jiný a mimo toto prostředí by taková parta nikdy nemohla vzniknout. Na tomto velmi výjimečném místě spojujícím nespojitelné to však možné je.

„Jestli bude oslava tvejh narozenek probíhat jak loni,“ podotkne směrem ke Greysonovi Páťa, jeden z mladších instruktorů, „tak radši ruším směny na brigádě.“

„Tady jsi možná hodnej kluk, ale my tě známe, kamarádíčku, ty nikdy nezklameš,“ podotkne kdosi další.

„To je furt jen rozehříváčka,“ zasměje se Greyson. „Cítím, že skutečnej život teprve přijde. No, každopádně... ještě někdo tu ze mě chce hned po příjezdu dělat fetku?“

„Greyson!“ vypískne radostí drobná dívka, která se objeví u hlavního vstupu do základny.

„Áďo!“

Poznali se tu už jako děti a vždycky to mezi nimi jiskřilo.

„Nemohla jsem dospat! Jedeš rovnou z Prahy?“

„Jasná páka! Miluju tu prudkou změnu prostředí. Ještě včera jsem byl na zkoušce. Jako mám trojec, že jo, ale kdo řeší cash za prospěchový stýpko? Ať škola radši pozve vrátnýho na jedno. Já si nikdy nehrál na nejbystřejší kotě z vrhu.“

„Bože, na tyhle tvoje kecy jsem se těšila, ani nevíš. Už jen vyslovit Grrreyson... Miluju tvoje rodiče, že si za tím jménem stáli i po návratu do Česka.“

Rozdováděná Áďa párkrát zadupe na místě a už táhne Greysona i s jeho batohem k venkovskému domku s dílnou, dřevníkem

a stodolou, který je lemován pětadvaceti ikonickými stany s pevnou podlážkou a dvěma postelemi. „Tak honem! Musím ti toho tolik říct, než přijedou sígři...“

Vzpomínka se pozvolna rozplyne a vědomí se vrátí do přítomnosti.

Tma.

Vědomí není schopné zachytit nic jiného.

Greyson cítí, že mrká, ale v té temnotě nejde poznat, jestli se na něco skutečně dívá.

Pomalů se probouzí sluch.

Není ale nic slyšet.

Není tu nic cítit.

Ani teplo, ani chlad.

Není tu nic, čeho by se mohl dotýkat.

Zkusí se pohnout, ale má pocit, jako by ochrnul.

Jako by ho někdo vylisoval a on až nyní začínal opět získávat prostorový tvar.

Zkusí pohnout prsty.

Dá to neskutečnou práci.

Než se Greysonovi podaří ovládnout zápěstí, uplyne čas, který mu připadá jako věčnost. Jako by nikdy dřív ruce nepoužíval.

Když se mu je povede alespoň částečně rozhybat, pomalů se je pokouší zvednout před sebe.

Je to zvláštní. Nepříjemné. Jako by si je přeležel.

Ještě kousek a...

Stěna.

Kde to jsem?

Opatrně přejíždí prsty po povrchu před sebou.

Je hladký. Bez jediného kazu. Nezdá se ale, že by někde končil.

Vězení?

Greysonovi se prudce rozbuší srdce a náhle je schopný cítit i zbytek těla.

Chce promluvit.

Nejde to.

Jeho rty se hýbají, ale jako by byl němý.

Zmocní se ho panika.

Zatne ruce v pěst a snaží se na stěnu před sebou zabouchat. Jde to pořád tak ztuha. Teď už za to ale nemůže nedostatek citu. Je to prostředím. Klade mu odpor. Jako pod vodní hladinou.

Právě si uvědomil, proč nemůže vydat ani hlásku. Dýchací cesty má plné nějaké tekutiny. Obklopuje ho. Je všude kolem, ale je i všude v něm.

Začne křičet, ale jen naprázdno.

Zoufale tluče a kope do stěny, jak jen to jde, a s každým dalším úderem propadá větší a větší beznaději.

Náhle se ve stěně objeví drobná prasklina a skrz ni pronikne tlumené světlo.

Greyson buší silněji.

Další prasklina! U nohy.

No tak. NO TAK!

Napřáhne se a co nejsilněji do stěny udeří. Ozve se silné prasknutí. Vzápětí Greysona oslepí světlo pochodní a on cítí, že padá na zem.

Krátký pád.

Leží na boku na zemi porostlé mechem. Rozkašle se, aby se zbavil té rosolovité tekutiny.

Pak se zhluboka nadechne. Je to, jako by se nadechl poprvé.

Oči pozvolna přivykají novému prostředí.

Panuje tu přítmí.

Příjemné na rozkoukání.

Když Greyson zaostří, objeví hned několik znepokojujících skutečností. Leží v nějaké jeskyni, je úplně nahý a pokrytý rosolovitými zbytky tekutiny, jejíž část před chvílí vykašlal z plic.

Před ním stojí nějaká postava a zdá se, že celou tu šílenou situaci pozorně sleduje.

Vyčerpání a smršť otázek zasáhnou Greysona jako bič, načež opět ztratí vědomí.

PŘIVÍTÁNÍ

„Cha! Už jsem tu! Túdle!“ zazní opět v ozvěnách vzpomínek známý hlas malého Vojty, kterému se právě podařilo Greysona přelstít, a tak se mu teď samým štěstím pošklebuje.

Greyson je zrovna uprostřed hry na okraji lesa: společně s ostatními vedoucími brání vymezené území před dětmi, které se tam snaží propašovat krabice představující vzácné zboží. Více než polovina turnusu už je odbyta, a tak se radost z her každým dnem ještě prohlubuje. Pomalu se blížící odjezd domů si ale ještě nikdo nechce připustit.

„Ty jo, dobrá práce,“ vypadne Greyson na okamžik z role zlého strážce území. Je hrdý, jak neotřelou taktiku Vojta zvolil. „Ale bez- tak to je určitě tím, jak jsi mrňavej!“ dodá už opět jako zlý strážce.

„Ne, ne, ne. Tys byl prostě pomalej a já prostě hustej,“ shrne mladý pán, když dostane razítko svědčící o úspěchu a rozběhne se zpátky do tábora k zapisovateli.

„Vyroste z něj prezident,“ podotkne opodál stojící Julča – kole- gyně instruktorka.

„Naprosto jednoznačně. A já ho budu volit.“

Na vteřinu se ho zmocní otcovský pud. Představí si, jaký by asi jednou mohl být jeho vlastní potomek. Skoro by se vsadil, že bude mít velmi podobnou vyřídilku.

„Greystone!“ ozve se znenadání přátelský hlas hlavní táborové vedoucí – ženy ve středních letech se světlými vlasy a mateřským vzezřením. Stojí v hloučku několika dalších vedoucích u hřiště na vybijenou a snaživě na Greysona mává. „Mohl bys na chvíli?“

Greyson kývne na Julču, ať ho na jeho místě na chvíli zastoupí, a rozběhne se ke hřišti.

„Děkuju, Greystone. Chtěla jsem jen dodatečně říct, jak moc si vážím toho, že jsi souhlasil, že budeš mít Vojtu ve svém týmu. Je to vlastně poprvé, co tu máme někoho z dětského domova. Podle vychovatelů hrozně zlobí. Na druhou stranu mám informaci, že ten domov přišel o část dotací a propouštělo se. Kdo ví, kolik teď mají sil se dětem dostatečně věnovat.“

„Jé, toho si moc vážím,“ zasměje se Greyson, kterému na táboře jakákoli krize připadá jako snadno zvládnutelná výzva. „Ale je to jen temperamentnější třetáček. Náhodou je s ním sranda. Jenom to neumí správně prodat vrstevníkům. Ve výsledku se mu posmívají nebo ho ignorují. Dospěláci na něj podle všeho kašlou. Z toho, co povídal, ho vždycky berou jako toho problémovýho. Chce to individuálnější přístup. A díky Julče a Pátovi na to mám prostor.“

„Baví tě vidět, co ostatní přehlídí. Řekla bych, že to je tvoje velká přednost. Jsi Vojtovi vzorem, viděla jsem to. Je v dobrých rukách.“

Greyson si s hlavní vedoucí pouhým pohledem vymění upřímný vzájemný respekt.

„Dobrá. Vezmi si teď pár lidí a běžte zkontrolovat stany. Zvedá se vítr. Vypadá to na pořádnou bouřku.“

Vzpomínka se pozvolna vytratí...

Greyson pomalu, otupěle otevře oči. Je slunečný den. Leží na velké pohodlné posteli v prostorném apartmá tvořeném přírodními motivy.

Náhle se zarazí. *Kde to krucinál jsem?*

Do místnosti vstoupí kluk s delšími kudrlinkami. Od pohledu je o kousek vyšší, ale zároveň o pár let mladší než Greyson. Na hubené postavě vlaje plátěné oblečení – rozepnutá košile starorůžové barvy a volné bílé kalhoty vyhrnuté nad kotníky. Má přátelský úsměv a v očích skryté lišáctví.

„No to je dost, Greysi,“ promluví drsným pubertálním hlasem. „Dobré ráno.“

Greyson se cítí děsně. Jako po flámu. Je si ale jistý, že nezná nikoho, kdo by ho oslovoval Greysi.

„No, já... Promiň, připomněl bys mi, prosím, kde to jsem? Mám to celý nějak v mlze. Ani vlastně nevím, co...“

„... co je za den?“ dořekne za něj kluk. „Včera jsi měl narozeniny.“

Greyson po té informaci marně pátrá v paměti. Vůbec na nic si nevzpomíná. Zamyslí se. Vybavují se mu dávné vzpomínky, směšice všeobecné reality, ale nic, o čem by mohl s jistotou říct, že se to odehrálo v bezprostřední či nedávné minulosti. Kluka před sebou nepoznává. Snaží se utřídit myšlenky.

Narozeniny. *Že bych měl nějakou oslavu?* Pohlédne na svoji levou paži a pomalu ji zvedne.

Na hřbetu ruky spatří podivný stříbřitě perleťový šperk, jenž těsně přiléhá ke kůži.

Kde jsem k tomu přišel? Všimne si, že i ten kluk má na ruce nějakou podobnou ozdobu, musel být na stejné akci.

Promne si kořen nosu.

Sakra. To jsme si něco dali?

Uvažuje.

Podívá se před sebe.

„Je mi to fakt trapný, ale připomněl bys mi, jak že se jmenuješ?“

„V pohodě. Já jsem Brian.“

To jméno Greysonovi nijak nenapoví. Marně pátrá v paměti po dalších vodítkách.

„Támhle máš kdyžtak nějaké oblečení. Teda pokud nechceš chodit po venku nahej... I takoví tu jsou.“

V místnosti je příjemné letní teplo. Greyson si až teď uvědomí, že na sobě má jen plátěnou přikrývku.

„Eee, jasný. Díky.“

„Počkám dole,“ pronese Brian při odchodu. „Nemusíš chvátat, ale zas prosím nebud' pomalý jako Audrey.“ Odejde, ale na vteřinu ještě nakoukne zpátky. „Jo, a tohle jí neříkej,“ dodá a zmizí za rohem.

Greyson přemýšlí. Žádnou Audrey si také nepamatuje.

Opře se o čelo postele a prohlíží si místnost. Spousta světla, vysoký strop, nábytek z nezvykle zkrouceného pórovitého dřeva. Vše vypadá jako vyvážená kombinace primitivismu a tropického luxusu.

Co je tohle za apartmá?

Vidí, že místnost volně přechází v terasu. Sáhne na stolek s přravenou hromádkou úhledně složeného šatstva a začne se oblékat.

Jeho nové šaty jsou podobné tomu, co měl na sobě Brian. Volná, lehká plátěná košile přírodní barvy – ta jeho s kapucí – a tmavě hnědé, rovněž volné plátěné kalhoty, zužující se pod kolena.

Rázně vykročí na terasu, ze které doteď viděl pouze pás jasné oblohy. Cestou zkoumá, jak extrémně pohodlné oblečení na sobě ve skutečnosti má, a když dorazí k zábradlí, málem se mu údivem zastaví srdce.

Z terasy se mu naskytne výhled na překrásný záliv s blankytně modrým, průzračně čistým mořem a pláží z bělostného písku. Až teď si uvědomí, že celou dobu slyší tlumené šumění. Myšlenkami mu proletí pomíjivé asociace. Les – stany – děti.

Tábor! Nebo už skončil? Bože, co je vůbec za den? Počkat. Narozeniny jsem včera mít nemohl, vždyť to bych teď ještě byl na táboře! Telefon. Potřebuju telefon!

Rozběhne se k posteli. Prohledává lůžko i své oblečení. *Sakra, musel jsem ho ztratit.* Upoutá ho design postele, která jako by vyrůstala přímo z podlahy.

Vyrazí k točitému schodišti, po němž odešel neznámý kluk.

Schodiště i stěny jsou z téhož zvláštního přírodního materiálu. *To nebude dřevo. Připomíná to spíš...*

„Musíš umírat hladý,“ přeruší jeho myšlenky Brian, který se vykloní zpoza rohu. „Připravil jsem snídani. Jdeš?“

„Hele, ztratil jsem telefon. A pořád ani nevím, kde vlastně jsem.“

„Ta zmatenost mě mrzí.“

„Kdo tohle vymyslel? Určitě Libor. Nebo Onda s Matysem?“

„Slíbuj, že ti pomůžu se zorientovat. Ale teď pojď něco sníst. Fakt.“

Brianův vlídný tón Greysona přesvědčí. Ten kluk v sobě má něco zvláštního, čemu Greyson zatím nerozumí. V tu chvíli mu nicméně dojde, že opravdu hladoví.

„Jo. Tak asi jo. Mám pocit, že jsem snad tejden nejedl.“

Té poznámce se Brian smutně pousměje.

Hned za schodištěm se nachází okrouhlá pohovka s konferenčním stolkem. Obojí je vyrobené ze stejného materiálu jako postel, schodiště i další nábytek. Opět to vypadá, jako by vyrůstaly z podlahy. Stolek připomíná uříznutý a precizně vyleštěný pařez nějakého širokého stromu.

Na stolku na každého z nich čeká zatočená mořská ulita s atypicky dlouhým bodcem.

Greyson usedne na pohovku a vůbec neví, co si má myslet.

Svraští čelo a už chce vznést dotaz, ale Brian ho předejde: „Ta ulita je vřetenatka. Zdejší tradiční způsob konzumace potravy.“

Greyson si domyslí, že do ulity se pravděpodobně něco nabírá a dlouhý dutý bodec se potom zřejmě používá jako sosák.

Hned nato si všimne, že ulita je plná nějaké bezbarvé rosolovité dužiny připomínající aloe.

„Nektar. Zdejší specialita,“ vysvětlí Brian a hned si sám dopřeje pár slastných doušek.

Greyson s váháním nasaje a ochutná. Co následuje, lze jen těžko popsat slovy.

Všechny jeho chuťové buňky jako by ve stejný okamžik zažily ten nejintenzivnější orgasmus. Greysonovi vyhrknou z očí slzy štěstí.

„Bože můj...“ Hned si musí dát další a další doušek. V životě nic lepšího nejedl. „Co to proboha je?“

Je tak spokojený, že ani nevnímá, co se kolem něj děje. Je to tak zvláštní. Jí tu nejchutnější věc na světě, a přitom ani nedokáže sám sobě popsat, jak vlastně chutná. Je to sladké? Slané? Ani na tak základní otázku není schopný odpovědět.

„Je na přidání?“ procedí s plnou pusou.

Brian jen mrkne a odejde pro další vřetenatku s nektarem.

Když Greyson spořádá i tu, rozvalí se na pohovku. Cítí dokonalou sytost.

Brian si přisedne naproti a opře ruce o stůl. Snaží se vypadat nad věcí, ale z jeho tváře jdou vyčíst obavy.

„Tak co, cítíš se líp?“

Greyson samou spokojeností málem stihl usnout.

„No... jo, ale pořád se mi nic nevybavuje. Jediný, co dává smysl, je spontánní výlet jako tajná oslava narozenin. Mám na to dost šlechetný kamarád. A někdo asi přitáhl něco fakt silného, z čeho mám teď okno. Brní mě prsty. Každopádně za tuhle snídani získáváš nominaci na nejlepšího spolubydla napříč celým mým studiem.“

„Co?“ opáčí s hranou dotčeností Brian. „Jen nominaci?“

Greyson se zasměje a najde sílu se posadit.

„Teď vážně, Briane. Nevěděl jsem, že existují takhle krásný pláže. Kde to jsme?“

Brian se nadechne, ale Greyson promluví dřív: „Potřebuju na vzduch.“ Vstane od stolu.

„Greysi, počkej. Myslím, že to chce ještě chvíli...“

„Chci se jen rozkoukat. Možná se mi už něco vrací.“

Obejde kulatý konferenční stolek a zamíří ven. Brian vzdychne a vyrazí za ním.

Po okolí je nahodile rozmístěno množství obdobných primitivních patrových apartmánů. Jejich střechy vypadají jako vyrobené z rákosí. I přes jednoduché vzezření je zde opět patrná jistá dávka tropického luxusu.

Po levé straně ve výšce přibližně pěti metrů tryská ze skály menší čirý kaskádovitý vodopád, jehož říčka protéká celým komplexe staveb.

„Tohle je Osada,“ vysvětlí Greysonovi Brian.

„Osada,“ zopakuje Greyson po Brianovi. V hlase se mu ozývá nepokrytý úžas. „Celkem vysněný místo, to ti teda řeknu. To jste našli přes apku?“

Brian se poškrábe na zátylku. Neví, jak na to odpovědět.

„Telefon,“ vzpomene si najednou Greyson. „Prosím tě, neviděl jsi ho se tu někde povalovat?“

Brian s pochopením semkne rty. „A podíval ses dobře kolem postele?“

Greyson tedy zajde zpátky, vyběhne nahoru po zatočených schodech a začne chaoticky prohledávat celé patro. Znovu přehrabuje postel, ale telefon nikde nevidí. Ani si nevšimne, že za ním nahoru mezitím vystoupal Brian.

Po chvíli nešťastně dosedne na rozhrabanou postel. „Nic. Není tu. Jak jsem mohl ztratit telefon? Nikdy nic neztrácím,“ vynadá sám sobě, a když zaregistruje Brianovu přítomnost, otočí se k němu. „Půjčíš mi prosím svůj?“

Brian nasadí výraz, jako by měl Greysonovi předat výpověď. „To bych moc rád, ale sám žádný nemám.“

Greyson si promne kořen nosu a uchechtne se. „No do háje, teď mi to došlo. Tohle je můj narozeninovej dárek, že jo? Zahraniční zážitek. Jsem trošečník. Mazec!“ rozchechtá se. „Celí oni, šmejdi.“

Brian těžce vydechne a přisedne si k němu na postel. „Takový zážitek by byl světovou špičkou, o tom žádná.“ Pak ještě více zvážní. „Pojď si trochu zavzpomínat. Jak ses sem dostal?“

Greysona Brianova náhlá serióznost uzemní a skutečně ho přiměje se opět zamyslet nad bezprostřední minulostí.

„No,“ začne po chvílce, „je to šílený, ale naposledy si pamatuju... tábor.“

Brian přikývne. „A co si pamatuješ jako úplně poslední?“

„Schylovalo se k bouřce. Kontrolovali jsme dětem stany.“

„To je pravda. Dokázal bys mi říct, co se dělo pak?“

„Něco se mi vrací... Je po večerce. Porada vedoucích. Řešíme program na další den. Smějeme se.“

„Celý večer je takhle veselo?“

„Venku... strašně fouká. Hustež dešť.“ Pozvedne obočí a hledá v Brianově obličejí nějakou nápovědu. „Hele, co má tohle být? Tak mi porad, o co jde. Očividně víš víc než já.“

„Je důležité, abys na to přišel sám,“ odvětlí Brian. „Jdi hlouběji. Zaměř se na své okolí.“

Greyson zapřemýšlí... a zničehonic ho zamrazí na zátylku.

„Vzpomínám si, že jsem šel zkontrolovat děti. A viděl jsem... viděl jsem...“ Cítí vzrůstající strach. Proč má strach?

„Co vidíš, Greysi?“ vybídne ho Brian.

„Příválák. Hlouček dětí. Stojí pod stromem.“

„Ano, Greysone. Ten strom je důležitý. Dokážeš mi říct proč? Proč tam pod ním ty děti stojí?“

Greyson si nedokáže vzpomenout. V paměti mu prosvítne jen jeden slabý útržek. „Někoho sledují...“

Než Brian stihne zareagovat, ozve se zdola dívčí hlas: „Haló?! Je někdo doma?“

„Jsme nahoře!“ křikne Brian.

„Jsme?! Máme návštěvu?“

Po schodech svižně vyběhne drobnější dívka s neposednými hustými vlasy, jež má prakticky, ale pohledně stažené do

výrazného řeckého drdolu, ve kterém se ztrácí i dva roztomilé copánky. Podél tváře jí pak splývá několik zbylých pramenů. Na sobě má volné plátěné tříčtvrteční kalhoty a lehké triko, začínající kus nad pupíkem. Jejímú půvabu přispívá zvláštní výrazně třpytivá narůžovělá čelenka vinoucí se kolem hlavy jako vavřínový věnec. Přes tělesnou drobnost působí dívka velmi sebejistě a v kondici.

Když spatří Greysona, nedokáže samým překvapením neotevřít pusu dokořán.

„To je...“

„Ano, Audrey, rád bych ti představil Greysona,“ usměje se Brian. „Greyson, seznam se s Audrey.“

Dívka se neubrání nadšenému úsměvu. I u ní Greyson cítí jistou rozvernost.

„Těší mě,“ řekne nakonec, když si uvědomí, že na ni už chvíli zírá.

Také Audrey se na chvíli zapomněla. „Já... promiň mi to překvapení. Jsem moc ráda, že tě můžu konečně poznat. Chci říct, mrzí mě, že jsi tu tak brzy, ale...“

„Audrey,“ skočí jí do řeči Brian, „Greyson se teprve... rozpomíná.“

Audrey vytřeští oči a zakryje si ústa.

„Haló? O čem je tu teda řeč?“ zapojí se do konverzace Greyson. „Proč bych tu měl být TAK brzy? Co kdyby mi konečně někdo řekl, kde to jsem?“

Brian si odkašle. „Vzpomněl sis na všechno, na co sis vzpomenout mohl. Teď přijde ta nejtěžší část. Co předcházelo tvému příchodu sem? Co se stalo, než jsem tě sem přivedl?“

Greysona zasáhne smršť otázek, již ale vzápětí ukonejší Audrey, která si k němu mezitím přisedne na postel z druhé strany. „Jsme tu s tebou.“

Greyson naprázdno polkne. Brian s Audrey na sebe kývnou. Audrey jemně položí dlaň na Greysonův zátylek a druhou rukou tamtéž uchopí Briana.

Zavře oči.

Greyson si stihne letmo povšimnout, že se body na její čelence mírně rozzářily narůžovělým světlem a z drobných pórů se jí začal uvolňovat voňavý pudrově růžový oblak, hustý jako cukrová vata.

A pak se realita rozplyne.

Když znovu otevře oči, všichni tři stále sedí na posteli, ale jemu nyní buší srdce tak rychle, až má pocit, že mu brzy popraskají všechna žebra. V očích má čirou hrůzu a ztěžka lape po dechu.

„Ššš, klid, Greysi,“ uklidňuje ho Brian.

Audrey Greysona objímá kolem ramen a hladí ho po koleni. „Jsi v bezpečí. Nic ti nehrozí.“

Blízkost Briana a Audrey Greysona uklidní alespoň natolik, aby se zvládl nadechnout. Srdce mu ale stále bije jako o závod a ve tváři je bledý jak stěna.

Nakonec promluví: „Já jsem... umřel.“

PROZŘENÍ

Greyson se ocitl v místě, které by označil jako snový svět.

Realita apartmánu jako by se postupně rozpouštěla v narůžovělou mlhu, která se vzápětí sofistikovaně promísí.

Když usedá, je už z dálky slyšet déšť. Zjevuje se zcela nové prostředí. Krátce nato už si Greyson vybavuje vzpomínku na večer, kdy k táboru dorazila bouře.

Stojí na rohu hlavní budovy kempu. Zřejmě se do vzpomínky nějak sám přemístil. Hustě prší.

Strne, když si uvědomí, že se dívá na sebe samotného, jak se zděšeným výrazem sleduje hlouček dětí pod nedaleko se tyčícím dubem.

„Hej!“ křikne jeho minulé já a rozběhne se k dětem. Když se přiblíží, vidí, že děti koukají vzhůru do větví. „Přeskočilo vám?! Okamžitě běžte...“

Jedno z dětí ukáže prstem nahoru.

Greyson spatří problémového Vojtu, jak leze po větvích. Už je skoro v koruně. Greysonovy ochránářské pudy bijí na poplach. Srdce mu vyskočí až do krku.

„Vojto! Vojto, co sakra blbneš? Polez dolů!“

Mezitím příběhne Áďa s ostatními vedoucími v pláštěnkách. Liják nabral na síle, vedení tábora rozhodlo o evakuaci dětí ze stanů do budovy. Vítr burácí.

„Ne, nikam nejdu!“ křikne Vojta z koruny. „Smějou se mi, že jsem nula! Ale já jim ukážu!“

„Blbost! Nemusíš nikomu nic dokazovat! Pamatuješ, co jsem ti říkal tehdy při štafetě? Prosím tě, slez!“

„Každej mě pořád jen odstrkuje!“

„Vojto, já si myslím, že jsi super! Víš přece, že já nelžu!“

Chlapec zaváhá, ale pak křikne v odpověď: „Jo, tobě věřím!“

„Tak mi to teď dokaž a slez dolů!“

Vojta opět chvíli váhá, ale pak se uklidní. „Tak dobře!“

Chce udělat krok, ale větev, na kterou se postaví, se ulomí a vezme ji vítr. Chlapec zavýskne.

V Greysonovi hrkne.

„Strašně fouká!“

„Dobře, počkej tam! Vylezu pro tebe a dolů půjdeme společně, souhlas?“

Na nic nečeká a rovnou začne šplhat vzhůru.

Vojta se celý třese.

Greyson šplhá rychle, podpořený návallem adrenalinu. „Už jsem tu. Jen klid. Tak. Teď si přešlápni sem. Neboj, tahle větev tě udrží.“

Greysonova přítomnost jako by kolem chlapce vykouzlila oázu bezpečí. Soustředí se na Greysona a nevnímá zuřící bouři.

Krůček po krůčku slézají společně dolů.

Už jsou dostatečně nízko, aby mohl Vojta s Greysonovou pomocí bezpečně seskočit.

Pod stromem čeká Áďa.

„Teď tě podám Áďě a pak seskočím za vámi, platí?“

Chlapec přikývne a pomalu se natahuje k Áďě. Greyson náhle zaslechne podivný vnitřní hlas – tajemný šepot, který jako by

patřil nějaké jemu velmi blízké osobě. A přesně v tom okamžiku se to stane.

Obloha se rozzáří oslňujícím světlem, do stromu uhoří blesk a kmen se roztříští.

Greyson sleduje své minulé já a sevrou se mu vnitřnosti. Jako ve zpomaleném záběru spatří, jak přes něj výboj přeskochí na Vojtu. Vidí, jak energie zásahu oběma spaluje tělesnou tkáň a jak je třesk úderu vymrští do vzduchu. Rána navíc odhodí i všechny vedoucí stojící kolem stromu.

Zkáza.

Devastace.

Když těla chlapců dopadnou na zem, do původní podoby mají daleko.

Vzpomínku náhle přikryje růžový oblak a po chvíli se rozplyne.

Greyson je zpátky na posteli v apartmánu. Po jeho levici sedí Brian, po pravé straně Audrey. Když se trochu vzpomátuje ze šoku, dojde mu, čeho byl právě svědkem.

„Já jsem... umřel.“

POPŘENÍ

„Tak hele,“ nasadí Greyson nespokojený tón, „netuším, co jsem si to právě šluknul, ale já se cítím dost naživu.“

Audrey s obavami pohlédne na Briana.

„No, tak tohle bude ještě zajímavé,“ hlesne Brian.

Absurdita situace přiměje Greysona se postavit. „Už půjdu.“

Jako první zareaguje Audrey: „Greystone, prosím, nech nás, abychom ti to vysvětlili.“

Greyson se uchechtne a zamíří ke schodišti. „Je mi fuk, na čem jedete. Já mám dost, dík.“

„A kam chceš jít?“ houkne za ním Brian.

Greyson se mu neobtěžuje odpovědět. Seběhne po schodech a vydá se přes střed Osady k protějšímu obydlí. Nad ničím nepřemýšlí.

Když nikoho nevidí, přejde se rozhlédnout k dalšímu domku opodál.

„Haló! Bydlí tu někdo?!“

Nikdo neodpovídá.

Greyson se otočí a vyděsí se. Brian a Audrey stojí přímo za ním. Nevšiml si, že by za ním běželi.

„Co chcete?“

„Normálně se tu bydlí,“ pronese s nadhledem Brian, „jenže teď jsou všichni v Kráteru. Ať už jako diváci, nebo účinkující.“

„Zrovna začíná Prayský trojboj,“ dodá vlídným hlasem Audrey.

Greysonovi právě došla trpělivost. „Netuším, o čem mluvíte. Vlastně mi to je úplně jedno. Jak se sakra dostanu někam do civilizace?“

„Greysi, děláš si to jen těžší. Co kdybychom se šli společně projít a my ti všechno...“

Greyson o krok ucouvne. Přepadne ho nutkání odsud zmizet.

Bezmyšlenkovitě se rozběhne uličkou mezi obydlími. Všimne si vyšlapané cesty směřující do řídkého pralesního podrostu a vydá se po ní.

Kolík vypadá upraveně. Možná se octl v nějakém tropickém botanickém parku. Po chvílce doběhne na jakousi křižovatku pralesních stezek a spatří na ní skupinu lidí.

Všichni jsou oděni do sivého přiléhavého sportovního neoprenu a protahují se. Tak futuristický design oblečení ještě neviděl. Napadne ho, že to zřejmě bude nějaký týmový dres.

Vzápětí si všimne, že ty lidi spojuje ještě něco. Všichni mají na pravé paži v dresu vykrojené místo, které odhaluje další podivný doplněk, tentokrát brož třpytící se v rudých tónech – nějaké závodnické čidlo?

Ti mi poradí.

„Zdravím, máte se?“ spustí Greyson, když doběhne až k nim. „Potřebuju pomoc, ztratil jsem telefon i doklady. A vlastně ani nevím...“

„A co kdybys zavřel hubu a někam odtáhnul?“ přeruší ho vysoký, urostlý kluk s nakrátko střiženými světlými vlasy a drsným výrazem.

Greysona tak překvapí, že mu chvíli trvá, než jeho odpověď vstřebá.

Vzápětí k nim přistoupí dívka. Má vysokou postavu, dlouhé rozpuštěné světlé vlasy, kulturistická ňadra a vysportovaný zadek. Vypadá jako pěkná ranařka.

„To ty bys měl jednou a ideálně provždy zavřít hubu, Kurte. Nedošlo ti, že ten kluk zřejmě ještě netuší, kde je?!“

„A co jako?“ povytáhne Kurt obočí. „Babysitting není naše práce.“

Greysona překvapí, že se ho dívka zastala, ale to je tak všechno, co se mu na té konverzaci zamlouvá.

„Je to kretén,“ otočí se na Greysona dívka, „nevšímej si ho. Já jsem Rosetta. A ty?“

„Greyson,“ odpoví bez otálení.

„Teď musím předvést ten nejlepší výkon, Greyson,“ promluví vlídným, sebevědomým tónem, „aby si támhle testosteronák moc nemyslel,“ pokývne směrem ke Kurtovi.

Kurt si odfrkne.

„Omlouvám se, nechci rušit,“ pokračuje Greyson, „já jen jestli bys mi neporadila, jak se dostat...“

Z dálky se v tu chvíli ozve mnohohlasý jásot.

„Už musíme jít,“ odvětlí Rosetta. „Co kdyby ses šel taky podívat?“

„No, já bych vlastně radši...“

Rosetta vypadá, že se zamyslela nad něčím důležitějším. Přesto Greysonovi odpoví: „Běž touhle stezkou, dokud nedojdeš ke vstupu do Kráteru, tam už tě schodiště navede.“ Kývne na něj a společně s ostatními se rozběhne po druhé stezce do pralesa.

No fajn, řekne si pro sebe Greyson a vyrazí. Zas ten Kráter. Tak snad tam aspoň bude někdo, kdo mi konečně poradí.

Sluncem prozářená tropická pralesní vegetace vypadá, jako by ji naaranžoval talentovaný zahradní architekt, a Greyson od ní nemůže odtrhnout oči. Tu a tam z dálky zaslechne melodické volání exotického ptactva. Obecně tu ale vládne příjemný klid.

Jeho pozornost upoutá pohyb u keře napravo. Greyson nemůže uvěřit tomu, co vidí.

Kolibřík.

Drobný hnědavý ptáček poletuje kolem podivného průsvitného zavlnutého květu, který vyrůstá přímo z kmene stromu. Nasosá se, udělá pár pohybů ze strany na stranu a pak zmizí stejně rychle, jako se objevil.

Kde to sakra jsem?

Raději přidá do kroku.

Zanedlouho dorazí k obrovské skalní průrvě.

To musí být ten vstup, o kterém mluvila Rosetta.

Zamíří vzhůru po kamenném schodišti.

Jak stoupá, zvuky jáсотu a rozléhající se výskání publika nabývají na hlasitosti.

Netrvá dlouho a vyjde na ochoz na vnitřní straně Kráteru. V úžasu zůstane stát.

Jako by právě vstoupil do arény římského Kolosea. Tedy až na to, že ji tvoří skutečný přírodní kráter o průměru asi sto osmdesát metrů a hluboký asi čtyřicet. Středový prostor bude mít dobrých sto.

Když se Greyson rozkouká, přejde ke kamenné tribuně a hned si všimne lidí sedících opodál. Lavice vytesaná do skály je pohodlná – kdosi ji nechal porůst zeleným, na dotek příjemným mechem. Posadí se poblíž skupinky, aby se zeptal, co je tohle za místo, ale celá aréna se najednou rozezní rozličným hlasitým výskotem.

„Hom–hom!“

„I-mah-i-mah!“

„Alalalalala!“

Dole ve středu Kráteru se něco děje.

Ne, tady mi očividně nikdo neporadí.

Sotva si to pro sebe dořekne, ozve se těsně za ním známý hlas:
„Jsem rád, že ses zapojil.“

Greyson nadskočí a prudce se ohlédne.